

Cartes

Polítics d'Anglès:

El primer és el primer

Joana Martí Barcelona i Nani Castellsagué. girona i Cassà de la selva.

Setmana abans de les eleccions. Dos quarts de sis de la tarda. Teatre Palàdium d'Anglès. Com cada dilluns des de fa cinc anys, entro al teatre per fer la classe als petits actors del poble. Em trobo una taula allargada plantificada al mig de l'escenari. «Ep noia, no toqueu res d'això, eh!», sento que em diuen. Es veu que hi ha el debat electoral dels quatre alcaldables. «Però si dilluns tenim classe i ningú no ens ha dit res», dic jo. «Ah, noia! El primer és el primer». Sense comentaris. Fem la classe com podem. Quan acabem, comença l'altre grup, fins que, mitja hora més tard, uns altres personatges entren i els fan fora, alumnes i professor. Tal com sona! El professor es queixa, indignat, i se'n riuen a la cara! Quina falta de respecte!: cap als alumnes, cap als professors, cap al grup de teatre La Bambolina... Quina mala educació! I quina manera de gestionar el local més important de què disposa el poble...

Poca sensibilitat

al funcionariat

María Belén Álvarez Pihen. girona.

Sóc una persona amb una deficiència visual greu, i amb un 82% de discapacitat, acreditats per la Generalitat. Tot i això tinc autonomia suficient com per fer vida normal, com qualsevol ciutadà. No obstant això, tinc uns límits, i els meus ulls no veuen prou com per omplir un formulari. Dijous 2 de juny vaig anar a apuntar-me a l'atur, a les oficines del c/ Lluís Pericot, de Girona. Vaig arribar amb tranquil·litat, demanar número, esperar... Fins aquí tot normal fins que el noi que m'atenia em va donar un formulari per omplir. Quan li vaig plantejar la situació i li vaig demanar ajuda, em va dir que anés amb les noies d'informació, que segurament elles m'ajudarien per omplir l'imprès. Però no va ser així, les noies, que en aquell moment no estaven fent res, no van mostrar cap mena de disponibilitat per omplir el formulari, al·legant que per la llei de protecció de dades no ho podien fer, perquè si s'equivocaven amb algun detall serien elles les responsables de l'error. Em van dir que no tenien permès omplir cap formulari de ningú. Davant la meua insistència, una d'elles va atendre una persona que tenia darrere meu, i li va dir que li fes el favor d'omplir el meu formulari. La Sheila, que és com es diu aquesta noia, i a qui vull donar les gràcies, va acabar acceptant i em va ajudar, mentre la funcionària era al seu mostrador. Què se suposa que he de fer, jo, a partir d'ara? Cada vegada que hagi d'anar a fer un tràmit he d'anar amb algú que s'hi vegi? Ho dic perquè no és la primera vegada que em passa. Penso que això és una falta de sensibilitat de la gent que treballa en aquests llocs, i que la paguem entre tots, que vivim en una societat molt individualista.

Biblioteca Comarcal

de Blanes

Miriam Morón Fernández. blanes.

Fa uns set anys, a Blanes es va construir una nova biblioteca que va rebre el nom de Biblioteca Comarcal de Blanes. Jo sóc una estudiant que cursa segon de batxillerat, i sovint utilitzo les instal·lacions públiques que proporciona aquesta biblioteca. Però les seves instal·lacions em semblen molt escasses quant a l'ús que se'ls dona i als seus horaris. És una biblioteca molt àmplia, però amb molt poques taules per als estudiants, fet que provoca que moltes vegades no trobem lloc per asseure'ns. L'horari d'obertura és de les deu del matí fins a la una de la tarda, després la biblioteca tanca tres hores fins que la tornen a obrir a les quatre, per només quatre hores més (9-13, 14 h - 20.30h). Per tot això, demano que es col·loquin més taules d'estudi i s'ampliï l'horari de nou del matí a deu de la nit ininterrompudament, ja que els estudiants no hauríem d'estar a disposició dels horaris de la biblioteca per poder fer les nostres tasques, ja que la gran majoria de biblioteques ja posseeixen aquest tipus d'horaris.

Indignada?

Anna Pi Vilà. girona.

Tenim la sobirania. A l'escola, els que encara la teníem de «mitja» qualitat, així ens ho explicaven. Deien que tenim el dret de fer-la servir: de votar aquells representants que creiem que lluitaran pel bé comú i de no votar aquells que ens han decebut en la missió. Això és el que encara diuen i, doncs, el que curiosament transmetem als més petits. I no obstant això fa molts anys que sabem que no podem estar en contra de l'Estat. I com no estar-hi a favor? Només els rics es posen malalts, i només els seus fills necessiten estudis per poder-los succeir en els seus càrrecs. Jubilació? amb massa sort podria arribar als 67, sense sanitat pública. Però gràcies a Déu, puc continuar pagant impostos i cada vegada més! Així, em sento solidària amb l'Estat, que està en crisi i, en definitiva, amb el meu país: ajudant els bancs, que de tantes cases no saben què fer-ne; mantenint un cos d'ordre que vetlla per la nostra seguretat... Però que no ho sabíeu, indignats, que no es pot protestar? ni us podeu manifestar. Ni aplegar. Ni lluitar pels ideals dels nostres avantpassats, ni pels nostres drets, ni per un estat de benestar que va tardar massa a arribar i que sembla desaparèixer abans no ha tingut temps de fer justícia al seu nom. Que no ho veieu, que tot va bé? L'Aznar ja ho deia i en ZP hi està d'acord. Sort que tenim la sobirania i que podem seguir votant.

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/06/04/cartes/492446.html>